

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Janusz Sulima (spr.)
Sędziowie	SSA Brandeta Hryniewicka SSA Leszek Kulik
Protokolant	Iwona Aldona Zakrzewska

przy udziale prokuratora Urszuli Sieńczyło

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2021 r. sprawy:

S. D. (1) s. J. oskarżonego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §2 k.k.,

L. Ł. (1). J. oskarżonego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §2 k.k. i z art. 263 §2 k.k.,

T. M. (1) s. L. oskarżonego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §2 k.k.,

K. P. s. M. oskarżonego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §2 k.k.,

z powodu apelacji prokuratora i obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach

z dnia 20 lutego 2020 r., sygn. akt II K 42/19

I. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego T. M. (1) i na podstawie art. 17 §1 pkt 5 k.p.k. postępowanie karne wobec T. M. (1) umarza oraz kosztami procesu w tej części obciąża Skarb Państwa;

II. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uniewinnia oskarżonego S. D. (1) od popełnienia czynu przypisanego mu w punkcie I i kosztami procesu w tej części obciąża Skarb Państwa,

2. uchyla rozstrzygnięcie z punktu IV o łącznej karze pozbawienia wolności,

3. uniewinnia oskarżonego L. Ł. (1) od popełnienia czynu przypisanego mu w punkcie III (zarzuconego w punkcie II) i kosztami procesu w tej części obciąża Skarb Państwa,

4. w ramach czynu przypisanego w punkcie II (zarzuconego w punkcie I) oskarżonego L. Ł. (1) uznaje za winnego tego, że w dniach 21-24 listopada 2017 r. działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą oraz T. M. (1) dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia i przewozu z terytorium Niemiec i Holandii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej znacznych ilości środków odurzających z grupy I-N i IV-N w postaci ziela konopi innego niż włókniste – marihuany o łącznej wadze 8260,2 grama netto, środków odurzających z grupy I-N w postaci kokainy o łącznej wadze 10,2 grama netto oraz substancji psychotropowej z grupy I-P w postaci tabletek ecstazy o łącznej wadze 14,04 grama netto w ten sposób, że po ich zakupieniu przekazał wymienione środki odurzające i psychotropowe T. M. (1) celem przewiezienia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, który został następnie zatrzymany w dniu 24 listopada 2017 r. na polsko-niemieckim przejściu granicznym w Ś. jako osoba posiadająca znaczne ilości środków odurzających i psychotropowych, to jest czynu z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (j. t. Dz. U. Z 2020, poz. 2050) i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (j. t. Dz. U. Z 2020, poz. 2050) skazuje go i wymierza mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

III. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. O. 738 złotych, w tym 138 złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu L. Ł. (1);

V. obciąża oskarżonego L. Ł. (1) kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w części go skazującej;

VI. w części dotyczącej oskarżonego K. P. kosztami procesu za II instancję obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 111/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia			

20 lutego 2020 roku, sygn. akt II K 42/19		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
oskarżyciel posiłkowy		
oskarżyciel prywatny		
obrońca		
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		

	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli	

	mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
	art. 439 k.p.k.			
	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
uchylenie	zmiana			
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNOSKÓW			
Lp.	Zarzut		
I. II III. IV.	Apelacja obrońcy oskarżonego L. Ł. (1): obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.: a) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez dowolną ocenę opinii biegłego z zakresu slangu narkotykowego oraz uznanie jej za pełnowartościowy materiał dowodowy, podczas gdy opinia ta była niejasna, gdyż nie wskazywała kategorycznie na użyte w telefonicznych rozmowach sformułowania jako identyfikujące narkotyk, co więcej w opinii	zasadny częściowo zasadny niezasadny	

wskazano, że stanowiła ona próbę „odnalezienia odpowiedzi na zadane w postanowieniu Sądu biegłemu pytania” i nie odnosiła się do całości materiału dowodowego udostępnionemu biegłemu do opiniowania, lecz tych fragmentów „gdzie działania figurantów i ich rozmówców są czytelne i wskazują na fakt organizowania zakupów marihuany”, a nadto rzetelność przeprowadzenia tej opinii została podważona przez biegłego w ramach ustnej opinii uzupełniającej;

b) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez dowolną ocenę opinii fonoskopijnej oraz uznanie jej za pełną i jasną, podczas gdy opinii tej takiego przymiotu przyznać nie można;

*c) art. 409 k.p.k.
w zw. z art. 170
§ 1 pkt 5 k.p.k.
w zw. z art. 201
k.p.k. poprzez
oddalenie
wniosku o
wydanie ustnej
opinii
uzupełniającej
przez biegłego z
zakresu
fonoskopii, jako
mającego na
celu przedłużenie
postępowania,
mimo
istniejących po
stronie
oskarżonego
wątpliwo ści w
zakresie wyboru
właściwej
metody
badawczej
zastosowanej
przez biegłego,
co w rezultacie
skutkowało
oparciem
wyroku na ww.
opinii;*

*d) art. 7 k.p.k.
i art. 410
k.p.k. poprzez
wybiórczą i
powierzchną
oraz niezgodną
z logiką i
doświadczeniem
życiowym ocenę
dowodów, a
także poprzez
wyprowadzenie z
materiału
dowodowego
wniosków
końcowych*

sprzecznych z tym materiałem, a w szczególności na:

- błędnym uznaniu materiałów z kontroli operacyjnej, jako dowodów wystarczających do poczynienia pewnych ustaleń w zakresie treści nagranych rozmów telefonicznych, tożsamości rozmówców, a także zdarzeń mających mieć miejsce po przeprowadzeniu przedmiotowych rozmów, jak również w zakresie odtworzenia stosunków łączących rozmówców;

- dokonaniu ustaleń w zasadzie wyłącznie na zapisach wynikających z kontroli operacyjnych i powstałych na ich podstawie opinii biegłych określonej specjalności, pod z góry założoną tezę, że wszystkie zarejestrowane rozmowy

**dotyczą handlu
narkotykami,
pod z góry
ustaloną tezę, że
z rozmów tych
wynika
dokonanie
przypisanych
czynów i
zastąpienie
brakujących
ogniw,
koniecznych do
ustalenia stanu
faktycznego,
niczym
nieudowodnionymi
hipotezami;**

**- błędnym
uznaniu, iż
oskarżony L. Ł.
(1) posługiwał
się numerem
telefonicznym
(...), pomimo
iż z protokołu
zatrzymania
rzeczy, ani z
żadnego innego
dowodu nie
wynika, by taki
numer był
kiedykolwiek w
jego posiadaniu;**

**- błędnym
przyjęciu przez
Sąd I Instancji,
że ze
zgromadzonego i
ujawnionego w
sprawie
materiału
dowodowego tj.
materiałów
kontroli
operacyjnej, a
także opinii
biegłego**

sądowego z zakresu slangu narkotykowego i fonoskopii można stwierdzić, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn, w sytuacji gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika nie tylko to, że oskarżony dokonał inkryminowanego zachowania, ale również, że działanie wszystkich oskarżonych stanowiło współsprawstwo i istniało jakiegokolwiek porozumienie pomiędzy nimi co do popełnienia zarzucanego im przestępstwa

- błędnym przyjęciu, że oskarżony w dniach 21-24 listopada 2017 r. działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną

osobą oraz S.
D. (1) i T.
M. (1) dokonał
wewnątrzspółnotowego
nabycia i
przewozu z
terytorium
Niemiec i
Holandii na
terytorium
Rzeczypospolitej
Polskiej
znacznych ilości
środków
odurzających z
grupy I-N i IV-
N w postaci ziela
konopi innego
niż włókniste
- marihuany o
łącznej wadze
8260,2 grama
netto, środków
odurzających z
grupy I-N w
postaci kokainy
o łącznej wadze
10,2 grama netto
oraz substancji
psychotropowej
z grupy I-
P w postaci
tabletek ekstazy
o łącznej wadze
14,04 grama
netto dokonując
ich
wprowadzenia
do obrotu w
ten sposób, że
brał udział w
przyjęciu od S.
D. (1) do
przewiezienia
środki
odurzające i
psychotropowe i
przekazaniu T.
M. (1) celem
przewiezienia na

**terytorium
Rzeczypospolitej
Polskiej, podczas
gdy w
prawidłowo
ustalonym stanie
faktycznym, ilość
wprowadzonych
do obrotu
środków
odurzających
winna być
mniejsza,
albowiem w
świecie
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego, w
szczególności
badań
daktyloskopijnych,
materiał
genetyczny
pochodzący od
oskarżonego
znajdował się
jedynie na dwóch
zabezpieczonych
w sprawie
dowodach
(woreczkach
oznaczonych
jako dowód nr
(...) i (...)), przy
czym z materiału
sprawy nie
wynika, by w
woreczkach
znajdowały się
substancje
psychotropowe
lub środki
odurzające**

**- błędnym
przyjęciu, że
utrwalone
rozmowy
telefonicznie w**

ramach kontroli operacyjnej miały zakamuflowany charakter i dotyczyły środków odurzających i psychotropowych, w tym także takich szczegółów, jak ustalenia dot. zamówienia tj.: ilości, ceny oraz miejsca odbioru,

natomiast:

- wszyscy oskarżeni konsekwentnie nie przyznawali się do popełnienia zarzucanych im czynów;

- twierdzenia Sądu oparte są wyłącznie na daleko idącej interpretacji materiałów kontroli operacyjnej;

- żaden ze świadków nie złożył zeznań obciążających któregokolwiek z oskarżonych;

- nigdy nie doszło do zatrzymania oskarżonych xv momencie dokonywania jakichkolwiek

**transakcji
narkotykowych;**

**co doprowadziło
do błędu w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia,
mający wpływ
na jego treść,
polegający na
przyjęciu przez
Sąd I instancji,
że::**

**a) dowody
ujawnione na
rozprawie i
ustalone na ich
podstawie
okoliczności są
wystarczające do
uznania za
udowodniony
udział
oskarżonego L. Ł.
(1) w popełnieniu
czynu
zarzucanego mu
w pkt II
aktu oskarżenia,
w szczególności
uznaniu za w
pełni
wiarygodne i
wystarczające do
stwierdzenia
współdziału
oskarżonego w
zarzuconym
przestępstwie
materiałów ze
stosowanych xv
sprawie kontroli
operacyjnych,
podczas gdy
dowody te
ocenione**

kompleksowo i we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzą do wniosku w tym zakresie przeciwnego;

b) oskarżony L. Ł. (1) xv dniach 21-24 listopada 2017 r. działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą oraz S. D. (1) i T. M. (1) dokonał wewnątrzwspółnotowego nabycia i przewozu z terytorium Niemiec i Holandii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej znacznych ilości środków odurzających z grupy I-N i IV-N w postaci ziela konopi innego niż włókniste - marihuany o łącznej wadze 8260,2 grama netto, środków odurzających z grupy I-N w

**postaci kokainy
o łącznej wadze
10,2 grama netto
oraz substancji
psychotropowej
z grupy I-
P w postaci
tabletek ekstazy
o łącznej wadze
14,04 grama
netto dokonując
ich
wprowadzenia
do obrotu w
ten sposób, że
brał udział w
przyjęciu od S.
D. (1) do
przewiezienia
środki
odurzające i
psychotropowe i
przekazaniu T.
M. (1) celem
przewiezienia na
terytorium
Rzeczypospolitej
Polskiej, który
został następnie
zatrzymany w
dniu 24 listopada
2017 r. na polsko-
niemieckim
przeźściu
granicznym w
Ś. jako osoba
posiadająca
znaczne ilości
środków
odurzających i
psychotropowych,
podczas gdy w
prawidłowo
ustalonym,
stanie
faktycznym, Sąd
I Instancji
powinien
przyjąć, że
oskarżony L.**

Ł. (1) nie brał udziału xv popełnieniu zarzucanego mu czynu;

II. w zakresie pkt III wyroku:

1) obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść wyroku, a zwłaszcza art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na dowolnej interpretacji zgromadzonego xv sprawie materiału dowodowego, przejawiającą się xv uznaniu, że umyślna wina oskarżonego L. Ł. (1) w popełnieniu zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości, pomimo informacji uzyskanych w trakcie postępowania sądowego w ramach ustnej uzupełniającej opinii biegłego sądowego z zakresu broni C. D., z których wynikało, że ujawniona u oskarżonego broń w zamyśle

miała być bronią alarmową, na którą pozwolenie nie jest wymagane, natomiast xv wyniku błędu konstruktorskiego, niezauważalnego dla osoby nieposiadającej odpowiedniej wiedzy i doświadczenia, broń ta została zakwalifikowana jako podlegająca reglamentacji xv świetle przepisów ustawy o broni i amunicji, co czyniło wyjaśnienia oskarżonego za logiczne i spójne, oraz potwierdzające brak świadomości L. Ł. (1) co do możliwości popełnienia przypisanego oskarżonemu przestępstwa;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony działał w zamiarze

bezpośrednim lub ewentualnym popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy z wyjaśnień L. Ł. (1) oraz opinii z przeprowadzonych badań broni i balistyki, a także protokołu zatrzymania rzeczy wynika jednoznacznie, że oskarżony nie pozostawał w żadnej z wymaganych postaci umyślności, bowiem oskarżony pozostawał w uzasadnionym przekonaniu, że posiadanie takiej broni nie wymaga zezwolenia, co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego skazania oskarżonego za zarzucany mu czyn.

Z ostrożności procesowej, na wypadek niepodzielania argumentacji przedstawionej powyżej, wyrokowi:

1) obraży przepisów prawa materialnego w

**zakresie
kwalifikacji
prawnej czynu
przypisanego
oskarżonemu, tj.
art. 55 ust.
3 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii i
art. 56 ust. 3
ustawy o
przeciwdziałanie
narkomanii
poprzez
przyjęcie, iż
oskarżony L.
Ł. (1) wypełnił
swoim
zachowaniem
znamiona
czynów objętych
tymi przepisami,
w szczególności
poprzez
uczestnictwo w
dokonaniu
wewnątrzwspólnotowego
nabycia i
przewozu
środków
odurzających i
substancji
psychotropowych
oraz ich
wprowadzenia
do obrotu na
zasadach
wynikających w
art. 55 ust. 3 i
art. 56 ust. 3
ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii, a
nadto, iż
oskarżony
działał w celu
osiągnięcia z
tego tytułu
korzyści
majątkowej,**

*podczas gdy
zgromadzony w
sprawie materiał
dowodowy
wskazuje, iż L.
Ł. (1) nie
wypełnił swoim
zachowaniem
znamion czynów,
za które został
uznany winnym;*

*2) rażącą
niewspółmierność
kary,
wyrażającą się w
wymierzeniu L.
Ł. (1)
niewspółmiernie
surowych kar
jednostkowych i
łącznej w
wymiarze
bezwzględnej
kary 5 lat
pozbawienia
wolności w
sytuacji, gdy
w przypadku
uznania jego
winy za
udowodnioną,
okoliczności
sprawy,
przemawiają za
tym, że cele
kary w zakresie
prewencji
ogólnej i
szczególnej
zostaną
spełnione, a
nadto że taka
kara da
gwarancję, że
oskarżony nie
wejdzie
ponownie w
konflikt z
prawem w*

**przypadku
orzeczenia kar
jednostkowych w
dolnej granicy
ustawowego
zagrożenia za
przypisane
oskarżonemu
czyny i
orzeczenie kary
łącznie z
zastosowaniem
zasady pełnej
absorpcji, tj.
poprzez
wymierzenie
oskarżonemu
kary 3 lat
pozbawienia
wolności;**

**3) art. 624 k.p.k.
w zw. z art. 627
k.p.k. w zw. z
art. 626 k.p.k. w
zw. z art. 424
k.p.k., polegające
na zaniechaniu
rozważenia w
uzasadnieniu
jakichkolwiek
okoliczności
uzasadniających
częściowe, bądź
całkowite
zwolnienie
oskarżonego z
kosztów
postępowania, za
którym to
zwolnieniem
przemawiają
zasady
słuszności oraz
sytuacja
rodzinna
oskarżonego,
który nie posiada
żadnych
dochodów, ma**

*na utrzymaniu
małoletnie
dziecko - podczas
gdy koszty
postępowania
nie mogą być
traktowane jako
dodatkowa
represja
postępowania
karnego i nie
powinny
stanować niejako
dodatkowej kary
nałożonej na
oskarżonego, co
w niniejszej
sprawie wydaje
się mieć miejsce,
tym bardziej, że
naczelną zasadą
procesu karnego
jest prawo do
obrony, które
nie może być
ograniczone
obawą przed
koniecznością
zapłaty kosztów
sądowych.*

*Apelacja obrońcy
oskarżonego S.
D. (1):*

*. naruszenie
przez Sąd I
instancji
przepisów prawa
materialnego,
które mogło mieć
wpływ na treść
wydanego w
sprawie
orzeczenia w
zakresie
oskarżonego S.
D. (1) poprzez
błędne i
niewłaściwe*

**przypisanie
kwalifikacji
prawnej czynu
zarzucanego
temu
oskarżonemu z
art. 56 ust. 3
ustawy z dnia
29.07.2005 r. o
przeciwdziałaniu
narkomanii, w
sytuacji gdy
zebrany w
sprawie materiał
dowodowy, przy
ewentualnym
uznaniu winy
oskarżonego,
pozwala jedynie
na przypisanie S.
D. (1) popełnienia
czynu z art. 292 §
1 kk.;**

**2. naruszenie
przepisów
postępowania,
które mogło mieć
wpływ na treść
wydanego przez
Sąd Okręgowy
w Suwałkach
orzeczenia tj. art.
7 kpk w zw. z art.
410 kpk poprzez
przekroczenie
przez Sąd I
instancji zasady
swobodnej oceny
dowodów i
przeprowadzeniu
jej w sposób
dowolny,
sprzeczny z
zasadami
prawidłowego
rozumowania,
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia**

życiowego, a także wszystkich okoliczności ujawnionych w toku postępowania i oparciu ustaleń jedynie na części materiału dowodowego, polegającego na:

- dowolnej, nie uwzględniającej zasad wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie materiału dowodowego,

- odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego S. D. (1), który nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu,

- odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom współoskarżonych w sprawie tj. K. P., L. Ł. (1) i T. M., którzy także nie przyznali się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wykluczyli wspólny udział z S. D. w zdarzeniu objętym aktem oskarżenia, przy czym K. P. został przedmiotowym wyrokiem uniewinniony od

**popętnienia
zarzucanego mu
czynu,**

**- uznaniu za
mało istotne z
punktu widzenia
przedmiotowej
sprawy zeznań
świadków w
osobach B. J. i J.
W., chociaż były
one istotne do
obrony
oskarżonego,**

**- uznaniu przez
Sąd I instancji
opinii
sporządzonych
przez biegłych z
zakresu slangu
narkotykowego i
fonoskopii za
pełne,
kompleksowe i
fachowe, chociaż
zawierały one
dużo nieścisłości
i niejasności, a
opinia
fonoskopijna
sporządzona
została bez
wykorzystania
„próbek”
głosowych
zabezpieczonych
na rozprawie, co
mogło rzutować
na jej rzetelność,
przy czym
sporządzona ona
została w
błyskawicznym
czasie, przez co
może być
obarczona
błędami i
nieścisłościami i**

dodatkowo nie została w żaden sposób zweryfikowana po jej sporządzeniu przez biegłego, mimo że obrona składała taki wniosek dokonaniu ustaleń faktycznych przez Sąd I instancji wobec oskarżonego S. D. (1) poprzez wypełnienie rozumowania Sądu niewątpliwie niekorzystnymi domniemaniami,

- nie rozważenie przez Sąd Okręgowy w Suwałkach całokształtu okoliczności mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego S. D. (1) wyrażające się w błędnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego i niezasadnego przypisania mu popełnienia czynu opisanego

w akcie
oskarżenia;

3. naruszenie przepisów postępowania przez Sąd I instancji, które mogło mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie art. 409 kpk poprzez nie wznowienie przez Sąd przewodu sądowego, co spowodowało nie rozpoznanie wniosku obrony L. Ł. (1) w zakresie zgłoszenia pytań do biegłego z zakresu fonoskopii, co miało fundamentalne znaczenie do obrony wszystkich oskarżonych w sprawie, w tym S. D. (1);

4. rażąco niewspółmierność orzeczonej przez Sąd Okręgowy w Suwałkach kary 6 lat pozbawienia wolności wobec S. D. (1) w sytuacji, gdy postępowanie w sprawie miało charakter poszlakowy, nie

ustalono ponad wszelką wątpliwość roli, jaką ten oskarżony miałby odgrywać w procedurze opisanym w akcie oskarżenia, a także pominięte zostały wszelkie okoliczności osobiste i zdrowotne odnośnie tego oskarżonego, które winny wpłynąć na złagodzenie kary, w wypadku uznania winy S. D. (1);

Apelacja obrońcy oskarżonego T. M. (1):

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zakresie oskarżonego S. D. (1) i przekazanie w tym zakresie sprawy do

**ponownego
rozpoznania
Sądowi
Okręgowemu w
Suwałkach, bądź
z daleko
posuniętej
ostrożności
procesowej**

**3. złagodzenie
wobec S. D. (1)
orzeczonej kary
pozbawienia
wolności, przy
jednoczesnej
zmianie
kwalifikacji
prawnej czynu
i przyjęciu w
opisie czynu art.
292 § 1 kk**

**1) obrazę
przepisów
postępowania,
mogącą mieć
wpływ na treść
wydanego
orzeczenia, a
mianowicie:**

**a) art. 7 kpk
w zw. z art. 2
§ 1 pkt 1 kpk
oraz art. 4 kpk –
poprzez dowolną
a nie swobodną
ocenę materiału
dowodowego bez
uwzględnienia
zasad
prawidłowego
rozumowania
oraz wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego
poprzez
nieobiektywne**

uznanie, że dowód w postaci nagrania rozmowy telefonicznej pomiędzy oskarżonym T. M. (1) a oskarżonym L. Ł. (1) a także treść sms-sów (k 1132v - stenogram) prowadzi do ustalenia Sądu w przedmiocie posiadania wiedzy przez wymienionego odnośnie charakteru i rodzaju ładunku w postaci substancji psychoaktywnych w prowadzonym przez niego pojeździe marki (...) i nie znajdują potwierdzenia w innych dowodach, co doprowadziło do skazania osoby niewinnej;

b) art. 7 kpk – poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez

**nieobiektywne
ustalenie, że z
wypowiedzi
oskarżonego T.
M. (1) miały
charakter
wypowiedzi
związanych ze
slangiem
narkotykowym ;**

**c) art. 424 §
1 pkt 2 i § 2
kpk – poprzez
zbyt lakoniczne
wyjaśnienie
podstawy
prawnej wyroku
w zakresie
wskazania na
jakiej podstawie
faktycznej
opartej na
materiale
dowodowym Sąd
ustalił udział
oskarżonego T.
M. (1) oraz
fakt jego wiedzy
w procederze
przywozu
substancji
psychoaktywnych**

**2) na zasadzie
art. 447 § 4
kpk wskazuję
zarzuty, które nie
mogły stanowić
przedmiotu
zażalenia:**

**a) art. 170 § 1 pkt
5 kpk – poprzez
niezasadne
oddalenie
wniosku o
przeprowadzenie
dowodu z
uzupełniającej**

**opinii biegłego
sądowego z
zakresu badań
śladów DNA;**

**z daleko
posuniętej
ostrożności
procesowej:**

**3) obrazę
przepisów prawa
materialnego,
mogącą mieć
wpływ na treść
wydanego
orzeczenia, a
mianowicie:**

**a) art. 55 ust. 3 w
zb. z art. 56 ust.
3 ustawy z dnia
29 lipca 2005r. o
przeciwdziałaniu
narkomani -
poprzez
nieprawidłową
subsumcję
ustalonego stanu
faktycznego w
zakresie
przepisania
oskarżonemu
znamion czynu
kwalifikowanego
i określenie
zachowania
oskarżonego pod
kontekstem
popelnia
zbrodni, oraz
jednocześnie:**

**b) art. 55 ust. 1 w
zb. z art. 56 ust.
1 ustawy z dnia
29 lipca 2005r. o
przeciwdziałaniu
narkomani —
poprzez brak
zastosowania**

wobec sprawcy
znamion typu
podstawowego
omawianego
przepisu;

4) rażąco
niewspółmierność
orzeczonej kary
pozbawienia
wolności w
stosunku do
stopnia
społecznej
szkodliwości
przestępstwa
jakiego dokonał
oraz w relacji do
celów jakie kara
ta winna spełnić
w zakresie
prewencji
szczególnej i
społecznego
oddziaływania;

Apelacja
oskarżyciela
publicznego:

1) Obrazę
przepisów
postępowania
mającą wpływ
na treść
orzeczenia, a
mianowicie art. 7
kpk w zw. z art.
410 kpk w zw. z
art. 424 § 1 pkt 1
kpk poprzez:

- zignorowanie w
części dotyczącej
orzekania o
winie K. P.
znaczenia
dowodów w
postaci rozmowy
z dnia 22.11.2017
g. 23.39

uzyskanej w wyniku kontroli operacyjnej numeru (...) użytkowanego przez S. D. (kryptonim (...)), w której informuje o niemożliwości przyjazdu w umówionym czasie do m. G., gdyż z powodu kontroli drogowej cyt. „musielim wyrzucić i teraz nie możemy tego znaleźć, (...) jeździmy szukamy” i muszą dokonać ponownego zakupu środków narkotycznych,

- zignorowanie w części dotyczącej orzekania o winie K.znaczenia dowodów w postaci dokumentacji wskazującej na fakt, iż w/w jest osobą karaną za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za które odbywał kary pozbawienia wolności oraz iż w toku procesu pozostawał osobą tymczasowo

aresztowaną w sprawie Podlaskiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu ds.

Przestępczości Zorganizowanej w Białymstoku Prokuratury Krajowej sygn. PK VII WZ Ds. (...)o udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

- całkowicie dowolne, bezkrytyczne i sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania przyznanie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego K. P.w zakresie jego towarzyskiego wyjazdu z S. D. do Niemiec i Holandii samochodem osobowym marki (...) nr rej. (...) i przyjęcie, iż okoliczności, że K.pomimo wielodniowego poruszania się z S. D. jednym

**pojazdem,
przysłuchiwaniu
się jego
rozmowom
telefonicznym,
wspólnym
zatrzymywaniu
się na nocleg u
osób
dostarczających
informacji na
temat miejsc i cen
zakupu środków
narkotycznych,
aktywnym
poszukiwaniu
zagubionych
środków
narkotycznych
po dokonanej
przez niemieckie
służby
porządkowe
kontroli
drogowej, w
powiązaniu z
czynnym
udziałem
wymienionego w
środowisku osób
wprowadzających
na rynek środki
narkotyczne,
wykluczają
świadomość K.
P.co do celu
podróży z S. D.,**

**- brak
rozważenia w
uzasadnieniu
orzeczenia
powyższych
okoliczności
przemawiających
za słuszością
linii oskarżenia
w stosunku do
osk. K.(art. 4
k.p.k.), co czyni**

**uzasadnienie
wyroku
niewyczerpujące
i nielogiczne oraz
bez
uwzględnienia
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego (art.
424 § 1 pkt 1 kpk),**

**co w
konsekwencji
doprowadziło do
uniewinnienia K.
P.od popełnienia
zarzuczonego mu
czynu;**

**2) błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia,
mający wpływ
na treść
orzeczenia a
polegający na
przekroczeniu
przez Sąd I
instancji granic
swobodnej oceny
dowodów i
ustaleniu, iż nie
zarejestrowanie
głosu K. P.w
toku kontroli
operacyjnej nie
pozwała na
jednoznaczne
stwierdzenie, iż
oskarżony K.
P.wiedział i brał
udział wspólnie i
w porozumieniu
z S. D. i L.
Ł. w organizacji
zakupu i
przewozu**

narkotyków do kraju, skutkujący uniewinnieniem oskarżonego K. P. oraz zmianą opisu czynu oskarżonym S. D. (1) i L. Ł. (1) poprzez wyeliminowanie z opisu czynu udziału w procederze przestępczym K. P., podczas gdy kompleksowa analiza materiału dowodowego, w tym materiału z czynności operacyjnych w połączeniu z treścią notatki urzędowej z dnia 19.01.2018 r. i pisma KMP w S. z dnia 10.01.2019 r. znak TO.l 15.2019 (k. 176, 1430), uprzedniej karalności w/w za przestępstwa narkotykowe i odbywania za nie kary pozbawienia wolności, toczącego się odrębnego postępowania o udział K. P. w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się popełnianiem przestępstw narkotykowych

**sygn. PK VII
WZ Ds. (...),
częściowo
wyjaśnieniami
K. P. i S.
D., częściowo
zeznaniem
świadka D. K.
prowadzą do
wniosku o braku
wiarygodności
wyjaśnień w/
w, zaś analiza
całokształtu
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego
oraz ustalonych
na jego
podstawie
okoliczności
przekonuje o
słuszności
oskarżenia i
konieczności
uznania
oskarżonego za
winnego
popętnienia
zarzucanego mu
czynu, a tym
samym
konieczności
zmiany opisu
czynu
przypisanego
oskarżonemu L. Ł.
i S. D.**

**3) rażąco
niewspółmierność
orzeczonej kary
wobec
oskarżonego T.
M. (1) za czyn
z art. 55 ust. 3
w zb. z art. 56
ust. 3 ustawy o
przeciwdziałaniu**

narkomanii w
zw. z art. 11 §
2 kk zagrożony
karą od 3
lat pozbawienia
wolności w
postaci kary 3
lat i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności oraz
kary 200 stawek
dziennych
grzywny po 50
złotyach każda
(10.000 zł)

z ostrożności
procesowej

4) rażąco
niewspółmierność
orzeczonych kar
wobec

oskarżonego S.
D. (1) i L.
Ł. (1) za czyn

z art. 55 ust.
3 w zb. z

art. 56 ust. 3
ustawy o

przeciwdziałaniu
narkomanii w

zw. z art. 11 §
2 kk zagrożony

karą od 3
lat pozbawienia
wolności w

postaci kary
odpowiednio 6

lat pozbawienia
wolności i kary

grzywny w

wymiarze 200
stawek

dziennych po 50
zł każda (10.000

zł) oraz kary 5
lat pozbawienia

wolności i kary
grzywny w

wymiarze 200
stawek
dziennych po 50
zł każda (10.000
zł),

5) niesłuszne
niezastosowanie
wobec w/w
oskarżonych
nawiązek na cel
zapobiegania i
zwalczania
narkomanii,
przy
niesłusznym
założeniu
adekwatności
kar w dolnych
granicach
zagrożenia,
podczas gdy
charakter
popętnionych
przez
oskarżonych
czynów
zabronionych, w
tym noszących
znamiona
zbrodni, stopień
zawinienia,
motywy
działania
oskarżonych
polegające na
chęci osiągnięcia
korzyści
majątkowej i
wprowadzenia
zatrzymanych
narkotyków do
obrotu, rodzaj
naruszonego
dobra prawnego,
postawa
procesowa
oskarżonych,
właściwości i
warunki osobiste

	<p>oskarżonych oraz wysoki stopień społecznej szkodliwości popętnionych przez nich czynów przestępnych, przy adekwatnym uwzględnieniu w/w okoliczności, faktu karalności oskarżonych, w tym za przestępstwa posiadania narkotyków, oraz celów kary określonych treścią art. 53 § 1 i 2 kk,</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Odnosnie zarzutów z apelacji obrońcy oskarżonego L. Ł. (1):</p> <p>Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy, zgodny z wymogami stawianymi przez art. 7 k.p.k. dokonał oceny</p>			

opinii biegłego z zakresu slangu narkotykowego. W gruncie rzeczy nawet bez opinii biegłego, mając wieloletnie doświadczenie w sprawach związanych z obrotem narkotykami, można bez cienia wątpliwości stwierdzić, że rozmowy pomiędzy L. Ł. (1) a S. D. (1) dotyczyły narkotyków. W rozmowach tych padają określenia typu „topy”, „polniak”, które ewidentnie dotyczą jakości środka odurzającego w postaci marihuany. Również inne zwroty i wyrażenia są charakterystyczne dla środowiska zajmującego się handlem narkotykami. Podobnie należy ocenić kontekst poszczególnych rozmów.

Znamienna jest rozmowa pomiędzy S. D. (1) a L. Ł. (1) z dnia 25 listopada 2017 roku z godz.

19.09.

Jednoznacznie z niej wynika, że dotyczy ona zatrzymania T. M. (1) w związku z przewożonymi przez niego narkotykami.

Nie można też zgodzić się z obrońcą, że opinia biegłego z zakresu

fonoskopii nie jest pełna i jasna. Biegły w celu identyfikacji mówców wybrał właściwą metodę językowo – pomiarową.

Metoda ta pozwala na stworzenie opisu mówcy uwzględniającego cechy osobnicze wynikające z budowy kanału głosowego i artykulatorów oraz cechy grupowe, wspólne np. dla użytkowników tego samego dialektu. Jak wynika z opinii biegłego analiza językowa w badaniach identyfikacyjnych polega na wyekstrahowaniu z badanych wypowiedzi zarówno dowodowych,

jak i porównawczych dystynktywnych cech lingwistycznych. Efektem badań identyfikacyjnych tą metodą jest opis zbieżności bądź rozbieżności zaobserwowanych cech. Pozwala to na stwierdzenie podobieństwa albo jego braku w warstwie językowej materiału badawczego. Indywidualne zespoły cech stwierdza się poprzez analizę zjawisk językowych takich jak: sposób artykulacji, morfologia, zasób słownikowy, składnia, prozodia, błędy językowe oraz wady wymowy. Biegły w badaniach nad rozpoznawaniem mówców wykorzystał również analizę tonu krtaniowego. Do rozpoznania mówców biegły wykorzystał także niektóre widmowe parametry

**sygnału mowy.
Ich wartość oraz
zakres
zmienności
stanowią
informację
osobniczą,
ponieważ są
uzależnione od
budowy
anatomicznej
narządu mowy.
W badaniach
wykorzystano
melowe
współczynniki
cesptralno –
częstotliwościowe.
Tak więc biegły
wykorzystał
znacznie
bogatszą
reprezentację
sygnału mowy
niż opis
fonetyczny
wykorzystywany
w języku
mówionym.
Wbrew zatem
twierdzeniom
obrońcy biegły
wykorzystał
właściwą metodę
badawczą, co
pozwoliło mu
na identyfikację
mówców z
prawdopodobieństwem
graniczącym z
pewnością. Brak
jest
jakichkolwiek
racjonalnych
podstaw, że na
identyfikację
głosów
oskarżonych
mogła mieć
wpływ**

autosugestia. To, że biegły najpierw zapoznał się z materiałem porównawczym nie ma żadnego znaczenia. Z treści opinii bynajmniej nie wynika, że biegły nie wziął pod uwagę pobranych od oskarżonych próbek głosu w dniu 15 stycznia 2020 roku. Ten materiał porównawczy został opisany przez biegłego na stronie 5 opinii, w tabeli o numerze 5. Treść opinii w żadnym wypadku nie sugeruje, że biegły intencjonalnie poszukiwał takiego materiału porównawczego, który pozwoliłby na wyprowadzenie stanowczych wniosków. Nie umniejsza też wartości opinii to, że biegły porównując materiał dowodowy z materiałem porównawczym wykorzystał

**programy
komputerowe.**

**Opinia biegłego z
zakresu
fonoskopii jest
pełna, jasna,
pozbawiona
wewnętrznych
sprzeczności.**

**Brak zatem było
podstaw,
stosownie do
treści art. 201
k.p.k.,
dopuszczania
dowodu z ustnej
uzupełniającej
opinii tego
biegłego. Tym
samym Sąd
pierwszej
instancji
oddalając
wniosek
dowodowy w
tym przedmiocie
nie naruszył
dyspozycji tego
przepisu i
słusznie uznał,
że taki wniosek
zmierza w sposób
oczywisty do
przedłużenia
postępowania.**

**Sąd pierwszej
instancji
bynajmniej nie
naruszył
dyspozycji art. 7
k.p.k.**

**wyprowadzając
z zebranego
materiału
dowodowego
wnioski, że
oskarżony L. Ł.
(1) uczestniczył**

we
wewnątrzspółnotowym
nabyciu i
przewiezieniu
narkotyków. Z
materiałów z
kontroli
operacyjnej
wynika
jednoznacznie, że
L. Ł. (1) w okresie
objętym aktem
oskarżenia
porozumiewał
się zarówno z S.
D. (1) i T. M. (1).
Treść rozmów L.
Ł. (1) z S. D.
(1) bynajmniej
niedwuznacznie
wskazuje, że ci
oskarżeni udali
się do Holandii w
celu zakupu
marihuany.

Znamienna jest
zwłaszcza treść
rozmowy L. Ł. (1)
z S. D. (1) z dnia
25 listopada 2017
roku godzina
19.09 (stenogram
k. 1.138 –
1.139). Kontekst
tej rozmowy
jednoznacznie
nawiązuje do
zatrzymania w
dniu 24 listopada
2017 roku T. M.
(1) z
przewożonymi
przez niego
narkotykami. L.
Ł. (1) w rozmowie
tej poinformował
S. D. (1), że
wszystko stracił.
Wyraził też

obawy, że T. M. (1) złoży obciążające go wyjaśnienia. Świadczą o tym jednoznacznie następujące wypowiedzi:
„(...) on ma dużo do stracenia i dożywocie dla niego wiesz, pewnie rozje... się”, „(...) ale mówię, on pięknie, wiesz myślę”, „w moim i H. przypadku no to długa siadaka wiesz”.

Podkreślić należy, że brak zatrzymania telefonu o numerze(...)wcale nie wyklucza, że L. Ł. (1) posługiwał się takim telefonem. Należy przecież mieć jednocześnie na względzie to, co wynika z opinii biegłego z zakresu fonoskopii.

Wbrew twierdzeniom obrońcy na współsprawstwo L. Ł. (1) z T. M. (1) w przewiezieniu narkotyków z Holandii do Polski wskazuje również fakt ujawnienia

pochodzącego od
L. Ł. (1)
materiału
genetycznego na
dwóch
woreczkach,
które zostały
znalezione w
samochodzie, w
którym T. M. (1)
przewoził środki
odurzające i
substancje
psychotropowe.
Świadczy to
jednoznacznie o
tym, że L. Ł.
(1) brał udział
w pakowaniu
rzeczy, wśród
których były
narkotyki, do
tego samochodu.
Nie sposób jest
przecież uznać,
że woreczki te,
z którymi miał
do czynienia
oskarżony,
zupełnie
przypadkowo
znalazły się w
tym pojeździe.
Okoliczność te
należy powiązać
z innymi
dowodami,
zwłaszcza z
treścią
cytowanej
wcześniej
rozmowy
telefonicznej z
S. D. (1).
Zestawiając ze
sobą te fakty nie
można wysnuć
innego wniosku,
jak tego, że L. Ł.
(1) przekazał w

**Holandii T. M. (1)
do przewiezienia
do Polski środki
odurzające i
substancje
psychotropowe.**

**To, że w tych
woreczkach, co
podnosi obrońca
w apelacji, nie
było
narkotyków,
żadną miarą nie
może prowadzić
do odmiennego
wniosku.**

**Tak więc Sąd
pierwszej
instancji nie
popęłił żadnego
błędu w
ustaleniach
faktycznych**

**uznając, że L.
E. (1) dokonał
wewnątrzspółnotowego**

**nabycia i
przewozu z
terytorium**

**Niemiec i
Holandii na
terytorium**

**Rzeczypospolitej
Polskiej środków
odurzających i
substancji
psychotropowych.**

**Takie ustalenie
nie opiera się
wyłącznie na
interpretacji
materiałów z
kontroli
operacyjnej.**

**Poza tym treść
utrwalonych
rozmów
telefonicznych L.**

L. (1)

jednoznacznie wskazuje, że dotyczyły one zakupu narkotyków w Holandii i w gruncie rzeczy materiał z kontroli operacyjnej jest wystarczający do przypisania mu popełnienia czynu z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Jeszcze raz należy podkreślić, że treść rozmowy z 25 listopada 2017 roku jednoznacznie wskazuje, że T. M. (1) przewoził do Polski narkotyki przekazane mu przez L. Ł. (1). Rażąco sprzeczna z zasadami racjonalnego rozumowania byłaby interpretacja tej rozmowy, że nie miała ona związku z zatrzymaniem T. M. (1), z którym wcześniej L. Ł. (1) kontaktował się telefonicznie, wskazując mu między innymi adres w Holandii, gdzie ma przyjechać.

Poczynionym w tym zakresie przez Sąd pierwszej instancji ustaleniom, nie przeczy, wbrew stanowisku obrońcy, to, że żaden ze świadków nie złożył zeznań obciążających któregokolwiek z oskarżonych oraz że nigdy nie doszło do zatrzymania oskarżonych w momencie dokonywania jakichkolwiek transakcji narkotykowych.

Zgodzić się natomiast należy z obrońcą, że brak było podstaw do przyjęcia, że L. Ł. (1) wprowadził do obrotu znaczną ilość narkotyków i tym samym zakwalifikowania jego zachowania z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Dokonanie bowiem wewnątrzwspólnotowego nabycia narkotyków i przewozu ich z Holandii do Polski nie jest

równoznaczne z wprowadzeniem narkotyków do obrotu.

Zabezpieczone podczas zatrzymania T. M. (1) narkotyki nie zostały wprowadzone do obrotu. Nie zostały one zbyte w Polsce innej osobie.

Wewnątrzspółnotowe

nabycie i przewiezenie środków odurzających może być potraktowane jako czynność przygotowawcza do wprowadzenia do obrotu, czyli do czynu zabronionego z art. 56 ust. 1, 2 lub 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Nie może to jednakże prowadzić do kumulatywnej kwalifikacji zachowania oskarżonego z art. 55 ust. 1 lub 3 oraz z art. 57 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Znamiona przestępstwa z art. 55 ust. 1 lub 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

**konsumują
bowiem
znamiona
występku z art.
57 ust. 1 i 3 tejże
ustawy (por. M.
Mozgawa (red.),
Pozakodeksowe
przestępstwa
przeciwko
zdrowiu.**

**Komentarz, WKP
2017, teza 40 do
art. 55 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii.).**

**Trafne są zarzuty
obrońcy
oskarżonego L.
Ł. (1) odnośnie
przypisania
temu**

**oskarżonemu
występku z art.
263 §2 k.k.
Przestępstwo to
można popełnić
jedynie
umyślnie: w
zamiarze
bezpośrednim
lub
ewentualnym.**

**Tymczasem brak
jest podstaw
do uznania, że
oskarżony
świadomie
posiadał bez
zezwolenia broń
palną.**

**Nie ulega
najmniejszym
wątpliwościom,
że ujawniona w
trakcie
przeszukania i
zabezpieczona**

**broń w postaci
pistoletu
rewolwer z
napisem (...) jest
bronią palną
w rozumieniu
ustawy z dnia
21 maja 1999
r. o broni
i amunicji, na
której posiadanie
wymagane jest
zezwolenie. Nie
sposób jednakże
podważyć
wyjaśnień L. Ł.
(1), że kupił tę
broń legalnie na
straganie jako
„straszak”.**

**Wyjaśnienia
oskarżonego co
do braku
świadomości, że
nabyty przez
niego rewolwer
jest bronią palną,
znajdują
potwierdzenie w
opinii biegłego
C. D.. Biegły
ten stwierdził,
że zabezpieczona
od oskarżonego
broń miała być
w zamysle bronią
alarmową, lecz
pomyłka
konstruktorska
sprawiła, że w
rzeczywistości
jest to broń
gazowa, na
posiadanie której
wymagane jest
zezwolenie.
Biegły wskazał
też (k. 2.570),
że tego rodzaju**

rewolwer nie jest sprzedawany jako gazowy, tylko jako broń alarmowa.

Zaznaczył jednocześnie, że takiego egzemplarza nie powinno się jednak legalnie sprzedawać.

Jeżeli producent traktuje ją jako broń niewymagającą zezwolenia, to można ją kupić na straganie.

Z opinii biegłego wynika jednoznacznie, że przeciętny człowiek nie jest w stanie stwierdzić, czy tego rodzaju broń, sprzedawana jako alarmowa, jest w rzeczywistości bronią palną, na posiadanie której wymagane jest zezwolenie. Może to stwierdzić osoba posiadająca na ten temat pewien zasób wiedzy, np. kolekcjoner.

Tak więc w kontekście opinii biegłego oskarżony kupując na straganie tę

broń, mógł być w pełni przeświadczony, że kupuje broń, na którą nie jest wymagane zezwolenie. Brak jest jednocześnie podstaw do przyjmowania, że oskarżony kupił tę broń w innych okolicznościach niż w przedstawionych przez niego w wyjaśnieniach.

Za tym, że oskarżony był przeświadczony, że kupiony przez niego rewolwer jest wyłącznie „straszakiem” przemawia również fakt, że nabył on do tej broni naboje alarmowe, a nie naboje do broni gazowej. Na posiadanie zabezpieczonych od niego naboji nie jest wymagane jakiegokolwiek zezwolenie.

Nie można zaś wymagać od oskarżonego, żeby po zakupieniu przez niego przedmiotowej broni jako broni alarmowej

zwrócił się do rzeczoznawcy celem sprawdzenia, czy przypadkiem nie można z tej broni odpalać naboji gazowych. Brak zasięgnięcia przez oskarżonego opinii eksperta nie oznacza w każdym razie, że przewidywał i godził się na to, że posiada broń palną, na posiadanie której wymagane jest zezwolenie.

Skoro kupił tę broń jako alarmową i zakupił do niej naboje alarmowe, to znajdował się w przeświadczeniu, że na posiadanie takiej broni nie jest wymagane zezwolenie.

Żadną miarą nie można zgodzić się z obrońcą, że wymierzona oskarżonemu kara pięciu lat pozbawienia wolności jest rażąco surowa. Popełnione przez niego przestępstwo cechuje się znaczną szkodliwością społeczną.

Również znaczny jest stopień zawinienia oskarżonego.

Ilość przekazanej przez niego do przewiezienia do Polski

marihuany jest bardzo znaczna.

Bez cienia wątpliwości

należy

stwierdzić, że

taka ilość

świadczy o tym,

że chciał te

narkotyki

odsprzedać w

Polsce uzyskując

wymierny zysk.

Okolicznością

mocno

obciążającą

oskarżonego jest

to, że był

on wielokrotnie

karany

sądownie, w tym

za przestępstwa

z ustawy o

przeciwdziałaniu

narkomanii.

Żadna

okoliczność nie

przemawia za

złagodzeniem

wymierzonej

wobec niego

kary, tym

bardziej że

oscyluje ona w

dolnych

granicach

ustawowego

zagrożenia.

Całkowicie

niezasadny jest

zarzut obrazy

art. 624 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 626 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k.
Poniesienie przez oskarżonego kosztów sądowych jest związane z popełnieniem przez niego przestępstwa. Tym samym należy uznać, że koszty te zostały wygenerowane na skutek przestępczego zachowania oskarżonego. Obciążenie oskarżonego kosztami sądowymi w związku z jego skazaniem żadną miarą nie ogranicza jego prawa do obrony. Sytuacja materialna oskarżonego, który jest stosunkowo młodym człowiekiem i zdrowym, nie jest aż tak ciężka, żeby można było uznać, że uiszczenie tych kosztów będzie dla niego zbytnio uciążliwe.

Odnosnie apelacji obrońcy

**oskarżonego S.
D. (1):**

**Na wstępie
podnieść należy,
że niezasadne są
zarzuty
dotyczące
błędnej oceny
opinii biegłego z
zakresu slangu
narkotykowego
oraz z zakresu
fonoskopii, co
zostało
omówione
odnosząc się do
apelacji obrońcy
oskarżonego L. Ł.
(1).**

**Tym samym
materiał z
kontroli
operacyjnej
rozmów
telefonicznych
mógł stanowić
podstawę do
czynienia ustaleń
faktycznych w
niniejszej
sprawie. W
gruncie rzeczy
materiał z
kontroli
operacyjnej mógł
być jedynym
dowodem na
współudział S. D.
(1) w
przewiezieniu do
Polski
narkotyków, z
którymi został
zatrzymany T. M.
(1).**

**Zaznaczyć
należy, że S. D.**

(1) złożył pismo zatytułowane „apelacja”, w której podniósł między innymi, że z żadnego komunikatu z kontroli operacyjnej nie wynika, aby zakupił on i przekazał współoskarżonemu ponad 8 kilogramów marihuany.

Takiego komunikatu nie wskazał ani prokurator, ani też Sąd pierwszej instancji.

Analizując wszystkie zarejestrowane rozmowy należy przyznać rację oskarżonemu, że brak jest rozmowy, z której wynikałoby, że zabezpieczone w niniejszej sprawie narkotyki zostały zakupione w Holandii również przez S. D. (1).

Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że S. D. (1) wielokrotnie rozmawiał z L. Ł. (1) o zakupie marihuany na

terenie Holandii. Z treści tych rozmów należy też wyprowadzić wnioski, że S. D. (1) umawiał się z L. Ł. (1) na spotkanie w określonym miejscu, żeby kupić narkotyki. Wynika to w szczególności z rozmowy z dnia 22 listopada 2017 roku godz. 13.25. z następującej wypowiedzi S. D. (1): „No, ale ja, żeby kupić, to muszę czekać na ciebie k..., bo ja chcę razem do ciebie się dorzucić”. W przesłanym później sms – ie L. Ł. (1) wskazuje S. D. (1), żeby kierował się do centrum miasta G.. Również treść późniejszych rozmów wskazuje, że doszło do spotkania oskarżonych. W rozmowie z dnia 22 listopada 2017 roku o godz. 19.36 S. D. (1) podaje L. Ł. (1) dokładny adres, gdzie się w danej chwili znajduje oraz informuje, że będzie na niego czekał.

Użyte w rozmowie przez S. D. (1) sformułowanie: „bo ja chce razem do ciebie się dorzucić” może być różnie interpretowane. Nie można wykluczyć, że S. D. (1) chciał razem z L. Ł. (1) kupić większą ilość narkotyków, żeby uzyskać niższą cenę. Nie można w każdym razie jednoznacznie uznać, że S. D. (1) chodziło o to, żeby przekazać zakupione przez niego narkotyki L. Ł. (1) celem przewiezienia ich do Polski i to mimo tego, że L. Ł. (1) zapytał w tej samej rozmowie: „(...) no, a nie możesz mi dowieźć? No jak?”. To, że doszło wówczas do spotkania L. Ł. (1) z S. D. (1) wynika z treści rozmów przeprowadzonych przez oskarżonych w dniu 22 listopada 2017 r. o godz. 19.38 i 19.40. L. Ł. (1) spytał S. D. (1) przy jakiej ulicy

stoi i mówi mu, że tam, gdzie on jest, to na rondzie jest taki wiatrak. Następnie S. D. (1) informuję, że jest przy ulicy (...) i w odpowiedzi L. Ł. (1) podaje, że zaraz tam przyjedzie.

Potem S. D. (1) kolejny raz dzwoni do L. Ł. (1) i mówi, że na rogu ulicy jest bar i naprzeciw jest parking i tam będzie na niego czekał. Nie została jednakże zarejestrowana rozmowa, z której mogłoby wynikać, że S. D. (1) przekazał podczas tego spotkania jakieś narkotyki.

Temu, że S. D. (1) przekazał środki odurzające w dniu 22 listopada 2017 roku przeczy treść rozmowy przeprowadzonej w dniu 22 listopada 2017 r. o godzinie 23.39. Rozmowa ta została przeprowadzona po zatrzymaniu S. D. (1) i K. P. na terenie Niemiec do kontroli drogowej. Z

następującej wypowiedzi S. D. (1): „(...) nas te k... zole je... zatrzymali i musieliśmy wyrzucić i po drodze i teraz nie możemy tego znaleźć, musimy zap..., jeszcze raz wziąć drugą to k... (...)” można wnioskować, że S. D. (1) i K. P.z powodu zatrzymania do kontroli drogowej wyrzucili z samochodu narkotyki i nie mogą ich znaleźć. Tak też interpretuje tę rozmowę prokurator w sporządzonej apelacji.

Nie zostały zarejestrowane jakiegokolwiek rozmowy, z których wynikałoby, że S. D. (1) i K. P.znaleźli porzucone przy drodze narkotyki bądź też, że zakupili nową ich partię. Brak jest też rozmów, z których mogłoby wynikać, że S. D. (1) ponownie spotkał się z L. Ł. (1) i przekazał

mu środki
odurzające.

Została
natomiast
zarejestrowana
rozmowa
telefoniczna
pomiędzy S. D.
(1) i L. Ł. (1) w
dniu 25 listopada
2017 roku po
zatrzymaniu z
narkotykami T.
M. (1). W
rozmowie tej L. Ł.
(1) poinformował
S. D. (1) o
zatrzymaniu T.
M. (1).
Znamienne jest,
że L. Ł. (1)
powiedział
wówczas: „(...) ja
wszystko
straciłem”.
Gdyby T. M.
(1) przewoził
narkotyki
kupione przez
S. D. (1), to
wówczas L. Ł.
(1) powiedziałby,
że oni obydwaj
wszystko stracili.
S. D. (1) zapytał
też wówczas L.
Ł. (1), jaką
ilość narkotyków
przewoził T. M.
(1): „a ile
tam było u
niego dużo?”.
W odpowiedzi
usłyszał: „daj
spokój, aż nie
wierzę powiem
ci k..., mnie
to ch... strzela,
bo ja muszę

wszystko rzucać i wiesz”. Gdyby S. D. (1) przekazał L. Ł. (1) do przewiezienia do Polski narkotyki, to z pewnością nie pytałby o to, ile narkotyków przewoził T. M. (1). To zaś, że S. D. (1) wiedział, w jaki sposób L. Ł. (1) przemycał narkotyki do Polski, o czym świadczy wypowiedź L. Ł. (1): „k... powiem ci, tak naprawdę to tylko nikt nie wiedział tylko ja ty (...)”, nie świadczy o tym, że S. D. (1) miał coś wspólnego z zabezpieczonymi w sprawie narkotykami. Wypowiedź tę bowiem nie można interpretować w oderwaniu od treści całej rozmowy telefonicznej pomiędzy S. D. (1) a L. Ł. (1).

Tak więc w niniejszej sprawie nie ma dowodów na to, że S. D. (1) uczestniczył w zakupie i przewiezieniu środków odurzających i

**substancji
psychotropowych
zabezpieczonych
podczas
zatrzymania T.
M. (1). Na
podstawie
materiałów z
kontroli
operacyjnej
można
domniemywać,
że kupił w
Holandii
narkotyki, ale
brak jest
dowodów na to,
że przekazał je L.
Ł. (1). W każdym
razie nie można
uznać, że miał
on do czynienia
z narkotykami
objętymi aktem
oskarżenia.
Jeżeli przyjąć,
że dokonał on
wewnątrzspółnotowego
nabywania środków
odurzających, to
i tak nie
można uznać,
że mieściło się
to w granicach
postawionego
mu w akcie
oskarżenia
zarzutu.**

**Mając to
wszystko na
względzie
należało
uniewinnić
oskarżonego S.
D. (1) od
popętnienia
zarzuczonego mu
czynu.**

Ponieważ przeprowadzona wyżej analiza dowodów uzyskanych w wyniku kontroli operacyjnej prowadzi do wniosku, że oskarżony nie popełnił zarzucanego mu czynu, należało uznać z bezprzedmiotowe odnośnienie się do pozostałych zarzutów z apelacji obrońcy S. D. (1).

Odnosnie apelacji obrońcy T. M. (1):

Ponieważ T. M. (1) zmarł i tym samym zachodziła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 §1 pkt 9 k.p.k., za bezprzedmiotowe należało uznać rozpoznanie podniesionych w apelacji obrońcy tego oskarżonego uchybień. Śmierć oskarżonego uzasadniała, zgodnie z art. 17 §1 pkt 5 k.p.k., umorzenie postępowania w tej części.

**Odnosnie
apelacji
prokuratora:**

**Rację ma
prokurator, że w
świecie
doświadczenia
życiowego i
zasad
racjonalnego
rozumowania,
nie można było
przyjąć, że
wyjazd K. P.z S.
D. (1) do Niemiec
i Holandii miał
wyłącznie
towarzyski
charakter.
Przysłuchiwanie
się przez tego
oskarżonego
prowadzonym
przez S. D.
(1) rozmowom o
kupnie
narkotyków i
poszukiwanie
zagubionych
narkotyków po
dokonanej przez
niemieckie
służby kontroli
drogowej
świadczą
jednoznacznie o
jego
współdziałaniu z
S. D. (1).
Ponieważ jednak
nie można uznać,
że S. D. (1) brał
udział wspólnie i
w porozumieniu
z L. Ł. (1)
w nabyciu i
przewiezieniu
narkotyków,**

które zostały zabezpieczone wraz z zatrzymaniem T. M. (1), brak jest jednocześnie podstaw do przypisywania K. P. popełnienia zarzucanego mu czynu. Jeżeli S. D. (1) nie miał nic wspólnego z przejętymi w niniejszej sprawie narkotykami, to tym bardziej nie miał nic wspólnego z nimi oskarżony K. P..

Na marginesie podnieść należy, że nie może być dowodem na popełnienie przez oskarżonego K. P. zarzucanego mu przestępstwa, jak chce tego prokurator w apelacji, to, że był on wcześniej karany za czyny zabronione określone w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii.

Nie można zgodzić się z prokuratorem, że wymierzone wobec oskarżonego L. Ł. (1) kary są rażąco łagodne.

Przy ich wymiarze Sąd pierwszej instancji miał na względzie w zasadzie wszystkie okoliczności obciążające. Faktem jest przede wszystkim, że przedmiotem popełnionego przez niego przestępstwa była znaczna ilość marihuany. Można było z niej uzyskać około 32.800 działek handlowych. Należy jednakże mieć na względzie, że marihuana nie stwarza dla zdrowia ludzkiego poważnego zagrożenia. Jej używanie w niektórych krajach europejskich jest nawet dozwolone. Z kolei ilość będących przedmiotem przestępstwa groźnych narkotyków nie była znaczna. Okolicznością obciążającą, wbrew temu co podniesiono w apelacji, nie może być to,

że oskarżony nie przyznał się do winy i nie wyraził skruchy. Kara pięciu lat pozbawienia wolności nie jest karą krótkoterminową i może spełnić požądane wobec oskarżonego cele wychowawcze i poprawcze. Jest ona na tyle też surowa, że powinna przyczynić się do poprawnego kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wbrew twierdzeniom prokuratora wydziałek społeczny tego rodzaju kary wcale nie będzie rodził przekonania, że warto podjąć i zaangażować się w narkotykowy proceder przestępczy.

Również orzeczona wobec L. Ł. (1) kara grzywny jest wystarczająco dolegliwa w sferze majątkowej. Kwota dziesięciu tysięcy złotych przy deklarowanych

przez niego dochodach miesięcznych i braku jakiegokolwiek majątku jest dla niego bardzo znacząca. Stąd też winna mu uzmysłwić nieopłacalność popełniania przestępstw z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej.

Sytuacja materialna oskarżonego nie uzasadniała też orzeczenia wobec niego przewidzianej w art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nawiązki. Prokurator nie uzasadnił, dlaczego jego zdaniem orzeczenie nawiązki jest niezbędne.

Wobec uniewinnienia oskarżonego S. D. (1) i umorzenia postępowania w stosunku do oskarżonego T. M. (1) za bezprzedmiotowe należało uznać ustosunkowywanie się do zarzutów wymierzenia

wobec nich kar rażąco niewspółmiernych.		
Wniosek		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego L. Ł. (1):</p> <p>1) w zakresie pkt II i III zaskarżonego wyroku o zmianę orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego L. Ł. (1) od popętnienia przypisanych mu czynów;</p> <p>ewentualnie</p> <p>2) w zakresie pkt II zaskarżonego wyroku o zmianę orzeczenia poprzez wyeliminowanie z opisu czynu stwierdzenia „dokonując ich wprowadzenia do obrotu w ten sposób, że brał udział w przyjęciu od S. D. (1) do przewiezienia środki odurzające i psychotropowe i przekazaniu T. M. (1) celem przewiezienia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, który</p>	<p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p>	

został następnie zatrzymany w dniu 24 listopada 2017 r. na polsko-niemieckim przejściu granicznym w Ś. jako osoba posiadająca znaczne ilości środków odurzających i psychotropowych, a tym samym z kwalifikacji i podstawy prawnej skazania art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zaś z podstawy wymiaru kary art. 11 §3 k.k. i wymierzenie oskarżonemu w tym zakresie najniższej możliwej kary xv dolnej granicy ustawowego zagrożenia;

3) uchylenie orzeczenia o karze łącznej (pkt IV wyroku);

4) ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o karze jednostkowej za czyn z pkt II orzeczenia w dolnej granicy ustawowego

**zagrożenia za
przypisane
oskarżonemu
przestępstwo i
orzeczenie kary
łącznej z
zastosowaniem
zasady pełnej
absorpcji, tj.
poprzez
wymierzenie
oskarżonemu
kary 3 lat
pozbawienia
wolności**

ewentualnie

**5) zmianę
wyroku w pkt X
poprzez
częściowe lub
całkowite
zwolnienie
oskarżonego od
kosztów
sądowych w
sprawie;**

ewentualnie

**6) uchylenie
wyroku w
zaskarżonym
zakresie i
przekazanie
sprawy Sądowi
I instancji do
ponownego
rozpoznania.**

**Apelacja obrońcy
oskarżonego S.
D. (1):**

**1. zmianę
zaskarżonego
orzeczenia
poprzez
uniewinnienie
oskarżonego od**

popętnienia
zarzucanego mu
aktem
oskarżenia
czynu,
ewentualnie

2. uchylenie
zaskarżonego
orzeczenia w
zakresie
oskarżonego S.
D. (1) i
przekazanie w
tym zakresie
sprawy do
ponownego
rozpoznania
Sądowi
Okręgowemu w
Suwałkach, bądź
z daleko
posuniętej
ostrożności
procesowej

3. złagodzenie
wobec S. D. (1)
orzeczonej kary
pozbawienia
wolności, przy
jednoczesnej
zmianie
kwalifikacji
prawnej czynu
i przyjęciu w
opisie czynu art.
292 § 1 kk

Apelacja obrońcy
oskarżonego T.
M. (1):

1) zmianę
zaskarżonego co
do punktu V
poprzez
uniewinnienie
oskarżonego;

**2) ewentualnie
uchylenie
wyroku i
przekazanie
sprawy do
ponownego
rozpoznania
celem
przeprowadzenia
postępowania
dowodowego w
całości;**

**3) z daleko
posuniętej
ostrożności
procesowej –
zmię
zaskarżonego co
do punktu V
wyroku poprzez
obniżenie
wymiaru
zastosowanej
kary
pozbawienia
wolności z 3 lat
i 6 miesięcy na 2
lata i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności.**

**Apelacja
oskarżyciela
publicznego:**

**zmię
zasakarżonego
wyroku w części
dotyczącej
oskarżonego T.
M. (1) przez
orzeczenie kary 7
lat pozbawienia
wolności oraz
kary grzywny w
wymiarze 400
stawek
dziennych po 100
zł każda (40.000**

zł), nawiązki na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w wysokości 20.000 zł, uchylenie wyroku w części dotyczącej oskarżonych S. D. (1), L. Ł. (1) i K. P.i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

z ostrożności procesowej alternatywnie o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego S. D. (3) przez orzeczenie kar 10 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 400 stawek dziennych po 100 zł. każda (40.000 zł), nawiązki na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w wysokości 40.000 zł oraz w części dotyczącej oskarżonego L. Ł. (1) poprzez orzeczenie kary 8 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 400 stawek

<p>dziennych po 100 zł każda (40.000 zł), nawiązki na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w wysokości 40.000 zł.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ponieważ zarzuty z apelacji obrońcy L. Ł. (1) w zakresie czynu przypisanego mu w zaskarżonym wyroku w punkcie II okazały się bezzasadne, brak było podstaw do uniewinnienia oskarżonego od tego czynu. Jak wskazano zaś wyżej, Sąd pierwszej instancji błędnie przyjął, że oskarżony wprowadził narkotyki do obrotu i tym samym błędnie zakwalifikował ten czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Dlatego też zasadny jest wniosek obrońcy o</p>		

wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej i podstawy prawnej skazania art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Ponieważ kara wymierzona oskarżonemu za ten czyn nie jest rażąco surowo, brak było podstaw do uwzględnienia wniosku o wymierzenie oskarżonemu kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Brak podstaw do uznania, że oskarżony przewidywał i godził się na to, że posiada broń gazową, na posiadanie której konieczne jest zezwolenie, powodował zasadność wniosku o zmianę wyroku w tym zakresie i uniewinnienie L. Ł. (1) od popełnienia tego czynu. Wprawdzie oskarżony przed aresztowaniem osiągał niewielkie dochody, ale brak jest

podstaw do uznania, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe i dlatego niezasadny jest wniosek o zwolnienie go, nawet w części, od obowiązku poniesienia kosztów sądowych w sprawie.

Ponieważ zebrany materiał dowodowy nie dawał podstaw do przypisania S. D. (1) popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, należało uznać za zasadny wniosek o uniewinnienie tego oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Wnioski z apelacji obrońcy T. M. (1) nie mogły być uwzględnione, albowiem zachodziła tak zwana bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 §1 pkt 9 k.p.k.

Z uwagi na to, że brak było podstaw do przypisania

winy
oskarżonym L.
Ł. (1) i S.
D. (1), całkowicie
niezasadny jest
wniosek z
apelacji
prokuratora o
uchylenie
wyroku i
przekazanie
sprawy do
ponownego
rozpoznania.

Z kolei uznanie,
że wymierzone
kary
oskarżonemu L.
Ł. (1) nie są
rażąco surowe,
powodowało
niezasadność
podwyższenia
orzeczonych
wobec tego
oskarżonego kar.
Brak było też
podstaw do
orzekania wobec
L. Ł. (1)
przewidzianej w
art. 70 ust.
4 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii
nawiązki.

**4.
OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

**Śmierć
oskarżonego T.
M. (1).**

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Ponieważ T. M. (1) zmarł, należało, stosownie do treści art. 17 §1 pkt 5 k.p.k. postępowanie karne wobec tego oskarżonego umorzyć.		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymano w całości wyrok w części dotyczącej oskarżonego K. P..		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Niewątpliwe jest, że oskarżony K. P. współdziałał z oskarżonym S. D. (1). Brak jednakże podstaw do uznania, że S. D.		

<p>(1) przekazał L. Ł. (1) narkotyki do przewiezienia z Holandii do Polski, powodował brak podstaw do przypisania K. P. popełnienia zarzuconego mu czynu. Nie ma dowodów na to, że K. P. uczestniczył w wewnątrzspółnotowym nabyciu i przewozie środków odurzających i substancji psychotropowych, które zostały zabezpieczone wraz z zatrzymaniem T. M. (1).</p>		
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Rozstrzygnięcie co do winy oskarżonych S. D. (1) i L. Ł. (1). Opis przypisanego oskarżonemu L. Ł. (1) w punkcie II czynu i jego kwalifikacja prawna.</p>		

Zwięźle o powodach zmiany

Ponieważ zebrany w sprawie materiał dowodowy, co zostało wyjaśnione we wcześniejszej części uzasadnienia, nie dawał podstawy do przyjęcia, że S. D. (1) przekazał L. Ł. (1) narkotyki do przewiezienia z Holandii do Polski, należało tego oskarżonego uniewinnić od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Brak świadomości L. Ł. (1), że posiadał broń palną, na posiadanie której konieczne jest zezwolenie, pociągał za sobą konieczność uniewinnienia tego oskarżonego od występku z art. 263 §2 k.k.

Prokurator błędnie przyjął, a w ślad za nim Sąd pierwszej instancji, że oskarżony L. Ł. (1) dokonując wewnątrzwspólnotowego nabycia i

<p>przewozu środków odurzających i substancji psychotropowych wprowadził jednocześnie te narkotyki do obrotu. Tym samym błędnie też uznano, że L. Ł. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występkę z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.</p>			
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>	<p>Wyrok został uchylony w części dotyczącej oskarżonego T. M. (1).</p>	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>Ponieważ T. M. (1) zmarł, zgodnie z art. 439 §1 pkt 9 należało w stosunku do tego oskarżonego</p>			

<p>uchylić wyrok i na podstawie art. 17 §1 pkt 5 postępowanie w tej części umorzyć.</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p>art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p>art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia</p>			
<p>4.1.</p>		<p>art. 454 § 1 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>			

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
I, II, III, IV, V, VI	<p>W części uniewinniającej oskarżonych i umarzającej postępowanie należało, stosownie do treści art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu obciążyć Skarb Państwa.</p> <p>Zgodnie z treścią art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. kosztami sądowymi w części skazującej obciążono oskarżonego L. Ł. (1).</p> <p>O nieopłaconych kosztach pomocy prawnej udzielonej z</p>	

**urzędu
oskarżonemu L.
L. (1) w
postępowaniu
odwoławczym
orzeczono na
podstawie §4 ust.
1, 2 i 3 oraz
§17 ust. 2 pkt
5 rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 3
października
2016 roku w
sprawie
ponoszenie przez
Skarb Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej z
urzędu (t.j. Dz. U
z 2019 r. poz. 18).**

7. PODPIS